

šení takového účinku, že by žalovaný mohl na základě něho jako na základě smlouvy odpíratí vydání akcií žalobkyni; jestliže je tato jejich vlastníci, nemá tu účinné námitky in persona. Co do žalobkynina vlastnictví vyslovuje se odvolací soud podmíněně. Jde tu však jenom o právní otázku také v otázce vlastnictví, kterou dlužno posouditi podle skutkového stavu věci. Že žalobkyně je vlastníci sporných akcií, žalovaný za sporu ani nepopíral, přiznáváje, že potřeboval onoho prohlášení se strany její, aby vůči akciové společnosti mohl uplatniti také ona práva, jež by jinak byla mohla uplatniti jenom žalobkyně sama jako zapsaná akcionářka. Ze žaloby samé hned je jasno, že žalobkyně vlastnila tyto akcie a že je také stále ještě zapsána v knize akcionářů. K legitimaci žalobkyně jako vlastnice akcií, jejichž vydání žádá, toto zjištění samo postačuje. Tím, že žalobkyně žádá vrácení akcií proti zaplacení částky 4.200 K neděje se žalovanému zatím žádná újma.

Čís. 17423.

V prohlášení manželky ve smíru týkajícím se jejích nároků na výživné, že si na živobytí vydělá sama, nelze beze všeho spatřovati vzdání se výživného.

(Rozh. ze dne 18. října 1939, Rv I 1020/39.)

Proti žalobě, již se žalobkyně domáhá na žalovaném svém manželovi, s nímž nežije ve společné domácnosti, placení výživného, namítl žalovaný, že se žalobkyně vzdala nároku na výživné smírem uzavřeným dne 23. května 1933 u okresního soudu v R. Nižší soudy zamítly žalobu.

Nejvyšší soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Důvody:

Jde vpravdě jenom o výklad smíru ze dne 23. května 1933, jak byl zapsán ve spisech Nc I 72/33 okresního soudu v R. Žalobkyně se domáhá totiž nároku na výživné ze zákona, protože žalovaný odepřel obnoviti společnou domácnost a nechce jí platiti na výživné více, než k čemu se zavázal ve smíru pro děti. Žalovaný namítal, že nárok žalobkyně zanikl tím, že prý se vůči němu vzdala veškerých svých nároků, při čemž se odvolával jenom na zmíněné již spisy. Dlužno tedy posouditi obsah smíru výkladem, a to se zřetelem k předpisům §§ 869, 863 a 915 o. z. o. Ve smíru není výslovně uvedeno, že se žalobkyně vůči žalovanému vzdává svých alimentálních nároků, jak by to vyžadoval předpis § 869 obč. z. Žalobkyně tam jenom uvádí, že nežádá pro sebe žádného výživného, že si na živobytí vydělá sama. Zkoumá-li se tento její projev s hlediska § 863 obč. z., nelze uznati, že je v něm mlčky zahrnuto a obsaženo, že se žalobkyně svých nároků vzdala, protože tu není okolností,

keré uváženy v souhrnu nezavdávaly by rozumné příčiny k tomu, aby projev onen byl vykládán jinak než právě jenom ve smyslu obhajoby žalovaného. Žalovaný žádných takových okolností neuvedl; z toho pak, co by bylo jinak předmětem smíru, nelze nic spolehlivě usuzovati; naopak dlužno uznati, že podle slovného znění a také jinak lze onen projev žalobkynin vyložiti také tak, že chtějíc snad v zájmu dětí a jejich výživného žalovanému věc usnadniti nežádala výživného pro sebe, to jest neuplatnila tento svůj nárok, ač by jinak byla mohla tak učiniti, a aniž tím jakkoli svému nároku zadala; je nerozhodné, jestliže při tom uvedla, že si na živobytí vydělá sama, což mohlo býti prostě její pohnutkou, proč svůj nárok neuplatnila. Na tom by se nic nezměnilo, kdyby to bylo s odvolacím soudem vykládáno jako uvedení příčiny (spojka »protože«). Ani tak by ještě nebylo jasno o tom, zda měla býti touto doložkou stanovena nějaká podmínka či zda šlo jenom o určení časové. Jestliže pak ve všech těchto směrech zůstávají pochybnosti, pak dlužno ještě také přihlídnouti k předpisu § 915 obč. z. o., když přece u žalobkyně bylo by šlo o to, že by se byla bezúplatně vzdala nároku. Má-li nějaký projev býti hodnocen tak, že se v něm oprávněný nároku vzdal, musí to býti zcela jasné a nepochybné, již proto, že se, obecně vzato, prostě nedá předpokládati, že tak někdo chce učiniti. Nebylo tedy na žalobkyni, aby si byla zajistila ve smíru nějaké výhrady, nýbrž na žalovaném bylo, aby ve smíru jasně, určitě a nepochybně bylo vyjádřeno to, co on za pravou vůli stran, jmenovitě žalobkyně, nyní uvádí, neboť na něm je, aby jak po skutkové tak také po právní stránce náležitě podepřel svou obranu. Jestliže by pak zůstaly třeba jenom pochybnosti, nemohla by býti jeho obrana uznána za opodstatněnou. Nehledíc k tomu, že šlo jenom o právní posouzení, žalobkyně právní stanovisko žalovaného za sporu nijak neuznala, třeba poukazovala k tomu, že se zatím poměry změnily v její neprospěch a že si na výživu již sama nemůže vydělávati. Neuznala ono stanovisko za správné ani v odvolání, protože také tam klade důraz na to, že proti žalovanému nepřevzala ve smíru žádného závazku a že uplatňuje proti němu svůj nárok na výživné jako dosud nerozvedená a nerozloučená manželka, tedy ze zákona. Nižší soudy, vycházejíce z jiného výkladu smíru, ani po průvodní stránce neřešily otázku výše a přiměřenosti požadovaného výživného, proto bylo věc vrátiti soudu procesnímu podle § 510 c. ř. s.

Čís. 17424.

Lhůta k podání návrhu na zahájení exekučního řízení podle § 575, odst. 3 c. ř. s. je lhůtou podle § 89 zák. o org. s., do níž se nepočítají dny poštovní dopravy.

(Rozh. ze dne 18. října 1939, R II 154/39.)

P r v ý s o u d vyhověl návrhu na povolení exekuce nuceným vyklizením bytu, opřenému o mimosoudní výpověď. **R e k u r s n í s o u d** návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 575, odst. 3 ex ř. pozbývá soudní